

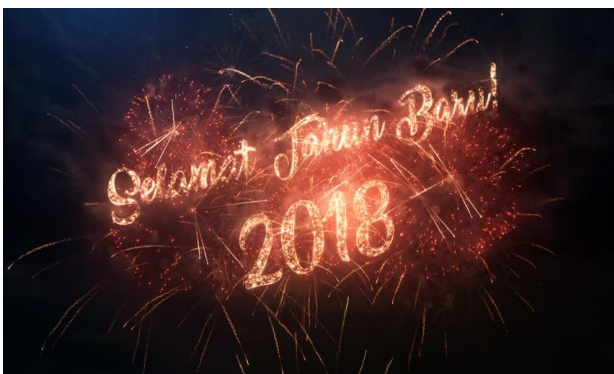
stichting

Howu Howu

NIEUWSBRIEF WINTER 2017

DE BESTE WENSEN VOOR 2018

Het bestuur van de stichting Howu Howu wenst al haar donateurs een goed 2018. Wij danken u namens de kinderen op Nias en Siberut voor uw bijdrage.

VERSLAG VAN HET EILAND SIBERUT

Het is zaterdag 5 augustus 2017 en we stappen aan boord van de snelle veerboot van Padang naar Siberut. Mijn reis gezelschap bestaat uit Herman Satoinong en zijn zoon Legen en de vriend van Legen, Damian.

We zijn op weg naar het geboortedorp van

Herman, Salappak. Maar eerst gaan we naar het huis van Herman zijn moeder aan de kust van Siberut. Ook gaan we kijken naar de Ashrama die Herman samen met zijn broers gebouwd heeft voor de Howu Howu. Na een tocht van 5 uur komen we vermoeid aan en lopen we het terrein op.

Drie huizen staan op een rij achter elkaar op het terrein. Helemaal achter staat nog een huis, dit is het huis van Herman zijn moeder. Tussen de drie huizen en het huis van Herman zijn moeder staan nog hutjes die gebruikt worden als wc en wasgelegenheid.

We lopen met zijn vieren langs de eerste drie huizen en begroeten iedereen persoonlijk. Een heleboel pubers tussen de 14 en 18 jaar, schat ik zo in.

Na iedereen begroet te hebben en wat gegeten en gedronken te hebben, heerlijk verzorgd door Herman, zijn moeder en familie, gaan we de huizen waar de studenten wonen beter bekijken.

De kinderen laten vol trots zien waar ze slapen, waar ze koken en waar ze studeren en chillen.

Elk huisje heeft twee slaapkamers en een keuken, de keuken is helemaal traditioneel zoals alle Mentawai op het eiland koken.

De jongens en meisjes zijn wel gescheiden van elkaar maar alles is zo open hier en iedereen zit bij elkaar op de veranda. Er wordt verteld dat de ouders van de kinderen alle spullen om te koken een keer per week brengen en dat de ouders wel veel klaar maken maar dat ze doordeweeks zelf moeten koken.

Ze zijn dus heel zelfstandig en het is, lijkt me, best een zware week want ze moeten heel

vroeg opstaan om het eten klaar te maken voor de dag. De school begint ook vroeg en alles moet dan al klaar zijn. Eenmaal weer thuis van school moeten ze voor het avondeten zorgen en natuurlijk huiswerk maken.

Maar ondanks al deze taken zien de kinderen er heel relaxed en gelukkig uit. Ik hoor ze s' avonds samen zingen en sommige hebben mobieltjes. Er is hier alleen geen bereik dus veel verder dan een spelletje snake zullen ze niet komen.

De kinderen hebben het hier goed en zijn erg dankbaar dat ze naar school mogen.

Wat hebben Herman en zijn broers prachtige traditionele huizen gebouwd met daken van sago bladeren en niet, zoals je al veel ziet, van golfplaten

De huizen zijn ook heel stevig gebouwd en kunnen nog jaren mee zo te zien.

Ook is het terrein een grote groene oase van eetbare planten, vruchten, bomen en kruiden. Overall scharrelen ayam en bebek en er is een stalletje voor de varkens.

In de avond hoor je de kodok luidkeels kwaken en de krekels tijlpen en terwijl ik er in het pikkedonker loop met de zacht zingende kinderen en het ngobrol van de volwassenen op de achtergrond, denk ik:

" Dit is werkelijk paradijs op aarde."

Ik ben werkelijk dankbaar dat ik dit van dichtbij heb mogen aanschouwen en ik zie dat de kinderen Herman en de Stichting Howu Howu dankbaar zijn dat ze hier mogen wonen en daardoor naar school kunnen gaan. Wat een belevenis was dit al zeg en onze reis naar Salappak moet nog beginnen.

Mart Holtrop

VERSLAG VAN NIAS

Ik was heel blij dat ik weer de kinderen op Nias en hun ouders heb kunnen ontmoeten en met hen kon praten. Zo blijft er nauw contact tussen mij en de kinderen.

Alle kinderen, die wij ondersteunen, zijn overgegaan met goede cijfers. Ze zijn heel enthousiast en willen zo snel mogelijk naar de hogere klas.

Van het geld van de Stichting Howu Howu zijn weer boeken, schriften, kleine schoolbenodigdheden, schooluniformen en schoenen en tassen gekocht. Zo is het inzichtelijk waar de gelden aan besteed worden.

Veel kleine kinderen op het dorp zijn gevraagd om mee te doen met de traditionele activiteiten

zoals traditionele dansen en hebben dat met veel enthousiasme gedaan. Deze traditionele dans is een oorlogsdans en is net als het 'stonejumpen' een onderdeel van de cultuur van de bewoners van het eiland Nias.

Het blijkt dat er behoefte is aan bijlessen Engels. Er moet onderzocht worden of de Stichting hier in kan helpen.

Eén van de kinderen Anzani Harefa zal komend jaar haar administratieve beroepsopleiding afgerond hebben. De Stichting Howu Howu heeft als beleid dat studenten tot en met hun beroepsopleiding ondersteund worden. Dit geeft een grote kans op werk.

In Nias, alle spullen zoals kleding, schoenen etc. worden gebracht van het vasteland of uit Java. Daardoor is de prijs buiten gewoon hoog.

Het gaat steeds iets beter op Nias bijvoorbeeld met de elektriciteit. Vroeger duurde het uren voordat de stroom weer terug was nu duurt een stroomstoring maar een half uur.

Susi Bali

JAKARTA POST

Ook in Indonesia zelf wordt er aandacht besteedt aan het Ashrama project in Malleppet. De Engelstalige Jakarta Post publiceerde onderstaande artikel afgelopen november. In het artikel wordt heel mooi duidelijk gemaakt dat zonder de Ashrama de kinderen van Salappak geen mogelijkheid hebben om een middelbare school opleiding te volgen

EDUCATION

Dormitory helps Mentawai teenagers to attain proper education

Moses Ompusunggu
THE JAKARTA POST/SIBERUT,
MENTAWAI ISLANDS

On a rainy night in late November, a knot of teenagers gathered under the dimly lit front porch of a wooden house with a roof made of sago leaves on a seashore in Malleppet, Mentawai Islands' South Siberut district, with their study books on the table.

Eighteen-year-old Novisa Sabojat was one of the teenagers, hailing from Salappak hamlet, which can be reached by a three-hour *pompong* (traditional wooden boat) ride, or a five-hour walk from Malleppet — a small sub-district on the southeastern coast of Siberut Island.

She also lives in that building, which was built in 2009 as a dormitory for students from Salappak, a flood-prone hamlet where nearly all of the adults are farmers who grow sago, banana and cacao, among other crops.

Novisa, a twelfth-grader from state senior high school SMAN 1 Siberut Selatan, about a 10-minute walk from the dormitory, said the facility had greatly helped her to focus on her studies, having lived in the building since she was a tenth-grader.

"For the sake of my education, I need to survive here," Novisa said, while adding that staying in her village would only make her "grow old faster" for she could do nothing there to support her

dream of becoming a policewoman someday.

In total, there are 23 girls and 11 boys now living in the dormitory, which is free for the students.

The aim of the dormitory's founders is that Salappak teenagers can go to school without having to endure an arduous distance from their hamlet.

There is no road suitable for cars that connects the two areas, a long-standing problem plaguing Siberut, the largest island in Mentawai Islands regency, about 150 kilometers off the coast of West Sumatra province.

And, just like many other islands in the regency, Siberut continues to be a poor and remote region despite Mentawai hav-

ing long since gained a reputation as one of the world's surfing paradises. Siberut, in fact, is a small hub for connecting boat trips to various islands known for their breathtaking white sandy beaches.

The dormitory, consisting of four buildings with two bedrooms each, was founded by Herman Satoinong, a Salappak-native who now works as a construction worker in Utrecht, the Netherlands, and Gerson Merari Saleleubaja, a social activist with local NGO Yayasan Citra Mandiri Mentawai (YCMM).

"Providing something modest sometimes can be a great help for other people," said Gerson, who also works as an edi-

tor at a local newspaper called Puailligoubat.

Sihagai Koot (giant turtle in the local language), was the name chosen by the pair for the dormitory as a symbol of hope for children and teenagers of Siberut to attain a proper education.

"The animal is something that is hoped for by Mentawai people, partly because it is difficult to come across," said Gerson, who is the head of the dormitory.

Herman, who has the task of raising money to finance the running of the facility, continues to rely on donations as the only way of raising funds.

Apart from daily running costs, the dormitory also disburses

money for scholarships amounting to Rp 300,000 (US\$19.30) annually for each student.

But Gerson said the yearly stipend could not fully cover the students' needs, saying some of them had even chosen to work during their free time.

For example, 16-year-old Albertus Sabojat, a farmer's son, works as a laborer for truck services from Padang to support himself in Malleppet. He has no cellphone, and sending a letter is the only way he can inform his parents in Salappak when he is short of money.

Albertus said he could get as much as Rp 50,000 per trip, depending on the burden of

pressreader

PRINTED AND DISTRIBUTED BY PRESSREADER
PressReader.com +1 604 278 4
COPYRIGHT AND PROTECTED BY APPLICABLE

HET BESTUUR

Lydia Schröder	voorzitter
Cas Janssen	penningmeester
Lia Kronenburg	secretaris
Herman Satoinong	algemeen lid
Bibian Gilissen	algemeen lid
Susi Bali	algemeen lid

Stichting Howu-Howu

Mereveldlaan 49

3454 CB de Meern

030-2730737

Bankrekening: 40.85.13.497

e-mail: info@howu-howu.org

website: www.howu-howu.org